

Arrest

nr. 79 599 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 april 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 april 2012 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en I. FLORIO verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2012 dient verzoekster een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 13 april 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetsbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “*nieuwe*” artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoonst dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde “*nieuwe gegevens*” ten onrechte buiten beschouwing laat.

Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak en rechtsleer en betoogt dat verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat de door haar, in het raam van de derde asielaanvraag, aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij haar verhaal tijdens haar eerste verblijf in België niet durfde te melden aangezien ze haar asielaanvraag samen met haar broer had ingediend en voor wie ze uiteindelijk naar het Verenigd Koninkrijk is gevlucht. Verzoekster wijst er ook op dat traumatische ervaringen moeilijk te delen zijn, en citeert uit de richtlijnen van het UNHCR. Ook citeert zij uit aanbevelingen van de Raad van Europa. Verzoekster meent voorts dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om haar nieuwe elementen toe te lichten en stelt dat de motivering dat zij zich zou gebaseerd hebben op de fax van haar raadvrouw verkeerd is.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien

moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De verwerende partij heeft in casu geoordeeld dat de verklaringen die verzoekster naar aanleiding van haar derde asielaanvraag aflegde, te weten *“dat de betrokkene tijdens haar verblijf in België een relatie had met een Kameroenees, zwanger werd, misbruikt werd door Irakezen en ze ingaat op artikels over eerwraak”* geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet nu zij *“deze verklaringen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens haar asielaanvragen in België aangezien deze feiten zich volgens de advocaat van de betrokkene voordeden tijdens haar verblijf in België, dat ze dit niet deed”*.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad, en verzoekster betwist dit ook niet, dat zij deze feiten niet heeft aangehaald tijdens de vorige asielprocedures, dit terwijl de aangehaalde feiten zich toen hebben voorgedaan. Verzoekster tracht slechts een verschoningsgrond te geven waarom zij deze feiten toen niet heeft gemeld.

De Raad stelt evenwel vast dat, hoewel verzoekster verklaarde samen met haar broer een asielaanvraag te hebben ingediend, hetwelk haar zou verhinderd hebben voormelde feiten aan te halen, geenszins blijkt dat verzoekster in kader van haar asielaanvragen geen individueel verhoor zou gekregen hebben derwijze dat zij in de onmogelijkheid zou zijn geweest om voorgaande feiten kenbaar te maken aan de bevoegde asielinstanties. De Raad wijst er bovendien op dat, van degene die werkelijk vreest voor zijn leven, verwacht mag worden dat hij zijn vrees onmiddellijk kenbaar maakt aan de autoriteiten waarbij hij bescherming zoekt. Waar verzoekster nog verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR en aanbevelingen van de Raad van Europa om te besluiten dat het moeilijk is dergelijke traumatische ervaringen te vermelden, dient gesteld dat uit niets blijkt dat de behandeling van de voorgaande asielprocedures van verzoekster in dergelijke omstandigheden gebeurden dat dit haar zou verhinderd hebben haar relaas te doen. Evenmin blijkt dat verzoekster niet voldoende tijd zou gehad hebben om haar relaas naar voren te brengen, dit gelet op het tijdsverloop in haar voorgaande asielprocedures. Bovendien, “nieuwe gegevens” in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat dit in casu niet het geval is. Het gegeven dat verzoekster met een volledig nieuw verhaal komt dewelke zij nog niet heeft voorgelegd aan de beoordeling van de asielinstanties, kan hieraan geen afbreuk doen. De Raad benadrukt in dit verband dat het feit dat een vreemdeling ervoor opteert andere verklaringen af te leggen bij een herhaalde asielaanvraag niet automatisch impliceert dat kan besloten worden tot het bestaan van nieuwe gegevens die betrekking hebben op *“feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”* (cf. RvS 3 oktober 2011, nr. 215.481).

Waar verzoekster nog betoogt dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld haar “nieuwe” elementen toe te lichten, dient evenwel vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 april 2012 verhoord werd op de dienst Vreemdelingenzaken en dat haar de vraag gesteld werd: *“Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe asielaanvraag?”* hetgeen een open vraag betreft waarbij verzoekster de gelegenheid werd gegeven haar relaas naar voren te brengen. Verder blijkt dat verzoekster hierop geantwoord heeft, dat zij verwijst naar de fax van haar advocate, dat zij enkele correcties toevoegde aan deze fax en dat voor het overige zij niets wenste toe te voegen aan deze fax. Eveneens blijkt uit lezing van de fax van haar advocate, stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, dat hierin omstandig het relaas van verzoekster wordt uiteengezet.

Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt niet de kans gehad te hebben haar nieuwe elementen mondeling toe te lichten. Verzoekster toont ook geenszins in onderhavig verzoekschrift aan welke elementen zij nog wenste toe te voegen aan dit relaas. Evenmin toont verzoekster aan dat de overweging dat zij zich baseert op de fax van haar advocate verkeerd is. Immers haalt verzoekster ook in onderhavig verzoekschrift dezelfde elementen aan als degene die in de fax zijn omschreven.

De Raad merkt nog op dat het stuk dat verzoekster ter terechtzitting neerlegt, zijnde een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat zij aan PTSD zou lijden, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Zoals de verwerende partij opmerkt staat het verzoekster vrij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen of nog, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten op medische gronden aan te vragen.

De verwerende partij kon, gelet op voorgaande, *prima facie* aldus terecht besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daar de beschouwingen van verzoekende partij *prima facie* geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om een “meervoudige” asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

S. DE MUYLDER